

gorel dolgo v duši. Ni več videla Martina. Izrval je rožni grm pred pristavo in se vrnil v Pariz. Ni več videla mlada markiza drznega tlačana, vendar ga ni pozabila. Na šumnih zabavah prestolnice, v tihem gradu v Vendéji se ga je spominjala, bala. Slišala je, da je postal kolovodja nezadovoljnežev, kričar pravice plebejcev. Bil je navzoč in delaven pri vseh grozotah, ki so bile prišle nad plemstvo, in Armande je mučila slutnja, strah pred njim. In res... Ob uri, ko je trepetala v ječi, ne toliko zase, kot za nežnega, ljubkega otroka — ko je pričakovala vsak dan smrti — se je udeležil njen strah.

Bilo je zvečer. Slabo so razsvetljevale sveče dvorano koncieržerije, kjer so se sešli smrti čakajoči na večerjo in pogovor. Skrbno napravljeni, vedrega lica in duha niso kazali znaka strahu ali žalosti. Smehljaje so se poslavljali, radi so umirali takrat Francije najboljši sinovi. Le ona ni mogla zreti smrti ravnodušno v obraz. Mabelle — kaj bo ž njo? In vselej, kadar je prišel komisar z zloveščo listino, je trepetala, stiskala dete k sebi. Zvečer je bilo. Po dvorani koncieržerije so budile vesele šale neprisljhen smeh. Konvent se je zbral na sejo — jutri odleti temu, onemu glava — zato veselimo se — končuje se komedija... Smeh je pozdravil komisarja, ko je vstopil v spremstvu dveh vojakov, smeh in drgetanje srca... Komisar je razgrnil zloveščo listino, vojaka sta mu posvetila z bakljama, mu razsvetlila obraz. V svečanem molku, ki je nastal, je

slišala Armande udar svojega srca: Spoznala je Martina. Postaven je bil mož s trobarvno šerpo, ponosnega nastopa. Resno obličje ni imelo več sledu mladeniške mehkoobe, nadomestila sta jo grenkoba in srd. Vendar bi ga bila spoznala Armande izmed tisočih.

Čital je imena obsojenih. Gromeč, grozeč je bil njegov glas, oko se ni dvignilo. Kot da se boji pogledati žrtve, kot da trepeče sočutje okrog mrkih ust revolucionarja. Čital je — in se ustavil... Kot da je prišel do imena, katerega nočejo, ne morejo spregovoriti usta. Plamteče oko je hitelo po mraku kotov... Trdega koraka je stopil proti trepetajoči... Drhtečim rokam je ušel otrok. Mabelle steče nosilcu smrti naproti — mu objame kolena, se mu nasmeje ljubko. In Martin se sklone ves izpremenjen, pritisne željno otroka k srcu, ga poljubljuje. Kri je na teh rokah — kako sme objemati pristaš rabljev otroka njihove žrtve? „Mabelle! Mabelle!“ Trepetajoče roke so se dvignile jezno, ponosno je premerila markiza Martina. Izpustil je otroka, se vzravnaval, ji rekel sirovo:

„Zenačili smo stanove, meščanka. Pod sramotnim odrom te snubi nekdanji tlačan. Poroka z revolucionarjem reši aristokratinjo.“

„Nikdar!“ je vzplamenela.

„Noč je dolga za premislek in ti si mati,“ je odgovoril s poudarkom.

(Dalje.)

Pomladanski sonet.

Zložil Alojzij Remec.

Stojiš ob poti... Sveže solnčne trate
v zelenju prvem pred teboj drhté,
škrjanček žvrgoli in ž njim srce
bi rado solnca pilo žarke zlate.

Tam bela hišica te kliče v svate
in okenca zro svetlo čez poljé,
kjer njive med stezicami leže
in v brazdah spijo setve še bogate.

Za tabo misli težkih, mračnih dni —
srce s škrjančkom ziblje se v radosti,
se mladih sanj in dneva veseli...

Še kar je v duši skrito ti bridkosti,
poganja kal v teh mladih, svetlih dneh,
a ti obeta samo pomlad, smeh...

